

РЕШЕНИЕ

№ 426

гр. Варна, 17.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 1 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивелина Димова

при участието на секретаря Петя В. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивелина Димова Административно
наказателно дело № 20223110204335 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от Г. С. А. от гр.Варна срещу Наказателно постановление № 4390002030/29.09.2022г. на началник в Трето РУ-Варна при ОД на МВР-Варна, с което на лицето било наложено административно наказание “глоба” в размер на 30 лева, на основание чл.81, ал.2, т.2, пр.1 от ЗБЛД.

Жалбоподателката счита обжалваното наказателно постановление за неправилно и незаконосъобразно. Намира, че в НП липсва надлежно посочване на датата и мястото на извършване на нарушението, както и на обстоятелствата, при които е извършено. Изтъква, че датата на извършване на нарушението е тази на изгубването на документа, а не на декларирането на това обстоятелство пред МВР. Оспорва наличието на субективния елемент на нарушението, като счита, че същото не е извършено виновно. Сочи и че е санкционирана за допустителство, което подлежи на санкция само в случаите, предвидени в закон или указ. Привежда доводи за маловажност на случая. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло наказателното постановление, като неправилно и незаконосъобразно. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява лично. Представява се от адв. К. К., която поддържа жалбата на

изложените в нея основания.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител. Депозира писмени бележки, в които изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли същата да бъде оставена без уважение, като претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В случай, че жалбата бъде уважена, моли евентуално претендираните от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение да бъдат присъдени в минимален размер.

Жалбата е подадена от надлежна страна – наказаното физическо лице, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на претендираното нарушение, поради което е **процесуално допустима**. Разгледана по същество, същата е **основателна**, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи о т **фактическа страна** следното: На неустановен ден жалбоподателката изгубила свидетелството си за управление на МПС с №281810306, издадено на 05.11.2013г. от МВР-Варна. На 28.07.2022г. в сградата на Трето РУ при ОД на МВР-Варна същата подаде декларация по чл.17, ал.1 от ПИБЛД, в която отразила това обстоятелство. По този повод на същата дата на Г. А. бил съставен акт за установяване на административно нарушение за това, че не е положила достатъчно грижи по съхранение и опазване на посочения документ за самоличност, вследствие на което е допуснала изгубването му при неясни за нея обстоятелства. Актът бил съставен в присъствието на жалбоподателката, бил предявен и подписан без възражения. Писмени такива не били депозирани и в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН. На 28.07.2022г. А. подписала и споразумение с наказващия орган, като се съгласила, че е извършила вмененото ѝ нарушение, за което ѝ се налагало наказание глоба в размер на 21,00 лева. Тъй като същата не заплатила посочената в споразумението глоба в срока по чл.58г, ал.10 от ЗАНН, на 29.09.2022г. било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което ѝ била наложена “глоба” в размер на 30 лева за нарушение на чл.7, ал.1, пр.3 от Закона за българските лични документи.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства- от разпита на свидетелите К. И. К., Г. К. К. и М. Д. Ж., както и приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. Показанията на свидетелите следва да бъдат кредитирани като последователни, безпротиворечиви и логични, като липсват основания за съмнение в тяхната достоверност.

Сред приобщените писмени доказателства с най-съществено значение са приложените копия на Заявление за издаване на свидетелство за управление на МПС и Декларация по чл.17, ал.1 от Правилника за издаване на българските лични документи, които преценени в съвкупност с гласните доказателствени средства позволяват изложената фактическа обстановка да бъде счетена за установена по несъмнен начин.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **правна страна** следното: В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административнонаказващия орган санкционна норма.

Разпоредбата на чл.7, ал.1 от ЗБЛД задължава гражданите, притежатели на български лични документи, да ги пазят от повреждане, унищожаване или загубване. Предвид събраните по делото доказателства съдът приема, че жалбоподателката действително е изгубила свидетелството си за управление на МПС. Същата собственооръчно е попълнила декларация по чл.17, ал.1 от ПИБЛД, в която е отразила, че процесният документ е изгубен, като е била предупредена за наказателната отговорност по чл.313 от НК. Нарушителката също така не е направила възражения, че документът липсва по друга причина, нито при съставянето на акта, нито в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН, като фактически твърдения в подобна насока не са наведени и в жалбата. Като е изгубила личната си карта жалбоподателката действително е извършила нарушение на чл.7, ал.1 от ЗБЛД, задължаващ я да пази личните си документи от загубване. (Извод за осъществен състав на това нарушение е формиран и в Решение № 1331 от 17.07.2017 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 1649/2017 г., постановено по сходен случай, в което се приема и че описанието на нарушението, формулирано по аналогичен начин, е достатъчно пълно и ясно).

Нарушението е извършено виновно, по непредпазливост под формата на небрежност. Жалбоподателката е могла да предвиди изгубването на свидетелството си за правоуправление при неполагане на достатъчно грижа, но не е положила необходимата такава, което е довело и до извършването на нарушението.

Неоснователни са доводите на жалбоподателката, че е санкционирана за допустителство в противоречие с нормата на чл.10 от ЗАНН, според която допустителите се наказват само в случаите, предвидени в закон или указ. В практиката си ВАдмС посочва, че в подобни случаи думата „допуснал“ е използвана в лексикалния си смисъл като „позволявам“, „не забранявам“, „давам възможност“, а не в правния смисъл на „допустителство“ съгл. чл. 10 от ЗАНН. Описването в АУАН на нарушението по горния начин не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като не изключва,

ните противоречи на законните разпоредби, които са били нарушени, поради което не представлява пречка за нарушителя да разбере за какво е наказан. (В този смисъл изрично е Решение № 511 от 22.04.2020 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 259/2020 г.).

Наказанието за установеното нарушение е определено правилно, на основание чл.81, ал.2, т.2 от ЗБЛД, предвиждащ специално наказание за лице, което изгуби български личен документ. Санкцията е наложена в минимален размер, като са отчетени особеностите на случая.

Независимо от изложеното при извършената цялостна служебна проверка с оглед задължението си по чл.314, ал.1 НПК съдът установи, че при издаването на обжалваното наказателно постановление са допуснати съществени процесуални нарушения на нормите на ЗАНН, водещи до неговата отмяна. Действително, наказателното постановление е издадено от компетентен орган (видно от приложеното копие на Заповед № 81213-1233/27.09.2022 г. на министъра на вътрешните работи), в шестмесечния преклузивен срок. Описанието на нарушението е достатъчно пълно и ясно, като позволява на санкционираното лице да разбере извършването на какво деяние му е вменено и да организира адекватно защитата си. Съдът констатира обаче, че датата и мястото на извършване на нарушението са определени неправилно от наказващия орган. В НП са посочени само датата и мястото на установяване на нарушението, (а именно-28.07.2022г., в Трето РУ-Варна), но не и тези на извършването му. Няма спор, че на посочената в НП дата единствено е попълнена декларацията по чл. 17, ал. 1 от Правилника за издаване на българските лични документи, но тогава контролният орган е констатирал обстоятелства, които обективно са настъпили на друга, по-ранна дата, която обаче е останала неизяснена, а и неизследвана. Липсват данни също така документът да е изгубен в сградата на Трето РУ-Варна, като безспорно това е само мястото на откриването на нарушението. Датата и мястото на извършване на нарушението са едни от съществените обективни признаци за индивидуализацията му и са от решаващо значение за съставомерността му, както и за надлежното и в пълен обем упражняване правото на защита на наказаното лице. (В този смисъл е Решение № 1015 от 22.07.2020 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 983/2020 г.). Правилното посочване на датата на извършване на нарушението е от особено съществено

значение не само поради необходимостта санкционираното лице да разбере осъществяването на какво нарушение му е вменено, но и най-вече с оглед преценката дали не са изтекли съответните давностни срокове. Погрешното определяне на датата на извършване на нарушението трайно се третира от съдебната практика като съществено процесуално нарушение, обуславящо отмяната на издаденото наказателно постановление. Трайна и последователна е съдебната практика по приложението на чл.7, ал.1 от ЗБЛД в тази насока. В Решение № 1331 от 17.07.2017 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 1649/2017 г., Решение №1372/19.07.2017г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. №1558/017г. и мн. др. се изтъква, че датата на извършване на нарушението е съществен реквизит на акта за установяване на административно нарушение по чл. 42, т. 3 от ЗАНН и на наказателното постановление по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Това е така, защото освен значението ѝ за безспорното индивидуализиране на деянието, законът обвързва с нея редица други правни последици. Тази дата най-вече е отправен момент при изчисляване на давностните срокове и без нея не може да бъде извършена преценка за спазване на сроковете за образуване на административнонаказателно производство по чл. 34 от ЗАНН. Във второто от цитираните решения се сочи също, че макар жалбоподателят да не е оспорвал факта на изгубване на личния документ, той не е дал обяснения относно обстоятелствата и времето на изгубване. При това положение, за да бъде ангажирана законосъобразно отговорността на жалбоподателя, в тежест и задължение на административнонаказващия орган е било да проведе необходимите действия за разследване, за да установи тези факти. Като е издал наказателното постановление при неизяснени съществени факти от значение за образуване на административнонаказателното производство и отговорността на дееца, административнонаказващият орган е допуснал неотстраними в производството по обжалване процесуални нарушения, налагащи отмяна на наказателното постановление.

Изложените становища се споделят изцяло и от настоящия състав. Действително, установяването на датата и мястото на изгубване на личен документ е силно затруднено и зависи от информацията, която самият нарушител би пожелал да сподели. Без съдействието на лицето датата и мястото на извършване на нарушението е на практика невъзможно да бъдат установени. Нормативните изисквания към съдържанието на наказателното постановление обаче не отпадат поради практическите затруднения при

установяването на съответните обстоятелства. Поради това е следвало преди съставянето на акта да бъдат изследвани обстоятелствата, при които е изгубен документа- чрез разговор с нарушителката, указания да отрази известните й факти в декларацията или по друг подходящ начин. След като датата и мястото на извършване на нарушението са останали неизяснени, съдът приема, че наказателното постановление е издадено в нарушение на изискванията на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН и същото следва да бъде отменено на това основание.

За изчерпателност съдът намира за необходимо да посочи, че не са налице основания случаят да бъде счетен за маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН, тъй като нарушението не се отличава с по-малка тежест от обичайните такива от този вид. Не са констатирани и никакви особени извинителни обстоятелства около извършването му, които да обусловят извод за маловажност на случая. Поради това съдът намира, че основателно наказващият орган е отказал приложението на чл.28 от ЗАНН.

Предвид изложеното по-горе искането за отмяна на наказателното постановление се явява основателно. Жалбата следва да бъде уважена, а наказателното постановление следва да бъде отменено като незаконосъобразно.

С оглед изхода на делото и предвид представения от пълномощника на жалбоподателката договор за правна защита и съдействие, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр. чл. 143, ал.4 от АПК, вр. чл. 144 от АПК вр.чл. 78, ал.1 от ГПК на Г. А. следва да се присъдят направените по делото разноски. Същите се изразяват в заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 250 лв. за процесуално представителство и следва да бъдат присъдени изцяло.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.2, т.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Наказателно постановление № 4390002030/29.09.2022г. на началник в Трето РУ-Варна при ОД на МВР-Варна, с което на Г. С. А. от гр.Варна, ЕГН:*****, на основание чл.53, ал.1 от ЗАНН и чл.81, ал.2, т.2, пр.1 от ЗБЛД, е наложено административно наказание “глоба” в размер на 30.00 лева, като **незаконосъобразно**.

ОСЪЖДА ОД на МВР-Варна да заплати на Г. С. А. от гр.Варна, ЕГН:*****, сумата от 250,00 /двеста и петдесет/ лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____